

Hồi 8

Nghe lén chuyện anh hùng chột dạ

Thương Lão Thái càng đánh càng hăng, ra chiêu càng lúc càng mau lẹ. Hiện giờ Diêm Cơ không kịp sử dụng những đường quyền chưởng quái dị, chỉ mong mở được then cửa chạy ra khỏi gian phòng. Hắn lâm vào tình trạng đứng trước một con cộp dũ điên khùng, chẳng nghĩ đến sự vinh nhục về cuộc thắng bại nữa. ý niệm duy nhất của hắn là trốn cho thoát chết.

Mấy lần Diêm Cơ toan rút then cửa nhưng hắn bị Thương Lão Thái dồn vào cục diện nguy bách, chẳng được giây phút nào rảnh tay. Hắn thấy đối phương phóng ra những chiêu Dạ Xoa Thám Hải, Thượng Bộ Liêu Dao, Tiêu Nhân Chỉ Lộ. Những đao về sau càng mãnh liệt.

Diêm Cơ đâm liều, vung chân đá một cước, miệng hô :

-Xin cáo thối !

Hắn chí chân trái xuống tung mình vọt qua cửa sổ ra ngoài.

Ngờ đâu Thương Lão Thái chịu đựng phát đá chứ không né tránh, cứ xông tới phóng đao chém một nhát.

Bỗng nghe hai người cùng bật tiếng la :

-Úi chao !

Rồi cùng té xuống dưới chân cửa sổ.

Thương Lão Thái lập tức nhảy lên. Tuy mục bị đá trúng vai mà chưa bị thương nặng. Còn Diêm Cơ bị chiêu đao chém trúng đùi không đứng dậy được ngay. Diêm Cơ hồn vía lên mây. Hắn thấy Thương Lão Thái cặp mắt trợn lên vung tay lên toan chém xuống, vội đưa hai tay ra ôm lấy la lên :

-Xin tha mạng !

Thương Lão Thái thuở nhỏ đã theo phụ thân, sau khi kết hôn lại tùy tùng trượng phu bôn tẩu giang hồ. Suốt đời mục gặp vô số hào kiệt võ lâm mà chưa thấy ai hèn hạ như tên này.

Mục còn đang sửng sốt, nhát đao chưa bổ xuống thì Diêm Cơ lom còm bò dưới đất hướng về phía mục đập đầu bình bình ba cái, miệng năn nỉ :

-Đại nhân không chấp trách lỗi lầm kẻ tiểu nhân. Tiểu nhân là một tên khốn kiếp. Lão Thái Thái đừng chém chết.

Thương Lão Thái thở dài đáp :

-Hay lắm ! Ta tha mạng cho ngươi nhưng ngươi nhớ kỹ không được tiết lộ cuộc tử võ bữa nay với bất cứ một ai.

Diêm Cơ chỉ mong có thể, hắn vâng dạ luôn miệng.

Thương Lão Thái giục :

-Người đi đi.

Diêm Cơ gương cười đập đầu lạy hai lạy, lồm cồm đứng dậy. Hấn chống đao xuống đất tập tễnh bước đi.

Thương Lão Thái lại quát :

-Đứng lại ! Trước khi chúng ta quyết đấu đã nói ai thua cũng phải để cái đầu ở Thương Gia Bảo. Lời nói của người không đáng kể, chẳng lẽ lời nói của ta cũng giống tên đốn mạt.

Diêm Cơ giật bắn người lên, quay đầu nhìn lại thấy nét mặt Thương Lão Thái tựa hồ bao phủ một làn sương dày đặc, hiển nhiên chẳng phải mục nói chơi. Hấn vừa van lơn vừa hỏi :

-Lão Thái Thái đã tha mạng cho tiểu nhân rồi kia mà ?

Thương Lão Thái đáp :

-Tha mạng người thì được nhưng không cho cái đầu.

Mục vung thanh Bát Quái Đao lên lớn tiếng :

-Bát Quái Đao của Thương Kiếm Minh ra tay chẳng bao giờ chịu trở về không đây !

Diêm Cơ quỳ xuống cái rụp.

Thủ pháp của Thương Lão Thái rất mau lẹ. Tay trái mục nắm lấy búi tóc của đối phương, tay mặt vung Bát Quái Đao hớt một cái. Búi tóc của Diêm Cơ liền bị cắt đứt. Mục quát :

-Búi tóc này để lại Thương Gia Bảo. Từ nay người phải cạo đầu trọc làm sư, không được trà trộn vào con đường Hắc Đạo nữa.

Diêm Cơ vâng dạ luôn miệng.

Thương Lão Thái nói :

-Người hãy buộc vết thương đùi, đội mũ vào, hãy ra sảnh đường kêu bọn thủ hạ rút khỏi Thương Gia Bảo.

Ngoài sảnh đường, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu Thương Lão Thái gọi Diêm Cơ vào nội đường nói chuyện gì ?

Sau một lúc mới thấy Thương Lão Thái người run rẩy đi ra. Diêm Cơ đi theo sau mục, vẻ mặt thần thờ cất tiếng hô :

-Chúng vị huynh đệ ! Không lấy tiền bạc nữa. Chúng ta hãy về trại thôi.

Hấn nói câu này khiến mọi người đều kinh ngạc.

Nhị trại chủ ngơ ngác hỏi :

-Đại ca...

Diêm Cơ gạt đi :

-Hãy về trại rồi sẽ nói chuyện.

Hấn vung tay một cái, dời khỏi sảnh đường.

Diêm Cơ không dám để lộ ngân tích bị thương ở đùi, gắng gượng cất bước, nghiêng răng chịu đau mà đi.

Quần đạo không dám trái lời, chỉ liếc mắt ngó những túi bạc rồi trở gót lên đường.

Trong khoảnh khắc, quần đạo bỏ đi hết.

Mã Hành Không tuy là người biết nhiều hiểu rộng cũng không đoán ra được chỗ ẩn diệm bên trong. Lão ngó thấy chỗ Diêm Cơ đi qua trên mặt đất còn lưu lại những điểm huyết tích thì đoán chừng hẳn bị thương ở nội đường và chắc là trong Thương Gia Bảo có cao nhân mai phục. Lão không đoán được mục giã lộ khụ trước mắt vừa mới quyết đấu sinh tử với Diêm Cơ.

Lão vịn vai con gái đứng lên toan thi lễ thì Thương Lão Thái gọi con :

-Bảo Chấn ! Người hãy theo ta vào đây.

Mã Hành Không còn đang ngỡ ngác đã thấy hai mẹ con mục đi vào hậu đường. Các tiêu khách và tên thị vệ thì ào ào tán.

Có người cho là Thương Lão Thái quen biết tên tướng cướp đi từ trước và đã có ơn với hắn. Có kẻ lại bảo Thương Lão Thái đã khuyến dụ Diêm Cơ, tính bề lợi hại khiến hắn không dám đối nghịch với Ngự Tiền Thị Vệ rồi đình chỉ cuộc cướp tiêu.

Quần hào còn đang đoán mò thì Thương Bảo Chấn trở ra nói :

-Gia mẫu mời Mã lão tiêu đầu vào nội đường dùng trà.

Trong nội đường, Thương Lão Thái khuyên Mã Hành Không hãy lưu lại Thương Gia Bảo để phụng dưỡng thương, một mặt phái người đến những tiêu cục lân cận mời đồng bạn tới tương trợ để bảo tiêu ngân đi Kim Lăng trước.

Vụ này xảy ra khiến Mã Hành Không tiêu ma chí anh hùng. Ngoại hiệu Bách Thắng Thần Quyền vang dội mấy chục năm không ngờ bị chùn nhụt vì tên đạo tặc lưu manh ở chốn quê mùa. Lão chán ngán nghề bảo tiêu không còn muốn tiếp tục hành động nữa.

Thương Lão Thái đã cứu vãn tiêu ngân cho Mã Hành Không khỏi bị cướp, gây nên mối ân tình thâm trọng, dĩ nhiên lão không dám trái ý mục. Đồng thời lão còn muốn coi cho biết tay cao thủ võ lâm nào đã đả bại Diêm Cơ. Lão liền tạ ơn Thương Lão Thái rồi vâng lời làm theo ý mục.

Chiều hôm ấy, trời hết mưa. ba tên ngự tiền thị vệ ngỏ lời cáo biệt. Thương Bảo Chấn tiễn chân họ ra tận ngoài cổng lớn.

Người cụt tay giắt thắt nhỏ lại cáo biệt để ra đi. Thương Lão Thái liếc mắt nhìn thẳng nhỏ, mục nhớ tới lúc gã nổi giận phiền trách Miêu phu nhân, tỏ ra chính khí lẫm liệt, bất giác bụng bảo dạ :

-Thằng nhỏ này còn là con nít mà đã đởm lược hơn người, thật là hiếm có.

Mục liền hỏi :

-Hai vị định đi đâu ? Trong mình có đủ tiền lộ phí không ?

Người cụt tay đáp :

-Chú cháu bọn tiểu nhân lưu lạc giang hồ. Bốn biển là nhà, không nhất định ở đâu.

Thương Lão Thái ngắm ngía thằng nhỏ trầm ngâm nói :

-Nếu hai vị không rẻ bỏ thì ở lại đây giúp đỡ lão thân mà sinh sống. Trang trại của lão thân khá lớn và nhiều người, thêm một vài miệng ăn chẳng có chi đáng kể.

Người cụt tay trong bụng còn tính chuyện khác, nghe mục nói vậy cả mừng liền tiến lại bái tạ.

Thương Lão Thái hỏi đến họ tên thì người cụt tay xưng danh là Bình A Tứ, thằng nhỏ cháu lão tên gọi Bình A Phi.

Tối hôm ấy, chú cháu Bình A Tứ được quán giá đưa vào ở trong căn phòng nhỏ tại thiên viện mé tây.

Hai người đóng cửa lại rồi bộ mặt xấu xí của Bình A Tứ lộ vẻ vui mừng khẽ nói :

-Tiểu gia ! Nhờ gia nương của tiểu gia đã qua đời phù hộ khiến cho hai trang trong pho Quyền Kinh lại trở về tay thiếu gia. Thật là hoàng thiên có mắt.

Bình A Phi đáp :

-Bình Tứ thúc ! Tứ thúc chớ kêu tiểu tử bằng tiểu gia, lỡ người ngoài nghe thấy sẽ sinh lòng ngờ vực.

Bình A Tứ khen phải. Lão móc trong bọc ra một cái gói nhỏ bằng giấy dầu, cầm hai tay kính cẩn đưa cho Bình A Phi. Chẳng phải lão đối với thằng nhỏ một cách quá lễ độ mà vì lão nghĩ tới vị ân nhân kia đã để lại hai trang sách.

Bình A Phi hỏi :

-Bình Tứ thúc ! Tứ thúc nói thế nào mà Diêm Cơ cam tâm tình nguyệt giao trả hai trang Quyền Kinh ?

Bình A Tứ đáp :

-Lão nô bảo hấn "Trại chủ xé lấy hai trang Quyền Kinh đó, Miêu đại hiệp bảo trại chủ nên trả lại". Lão nô nói hai câu này lúc Miêu đại hiệp ở trước mặt hấn. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở. Dù Diêm Cơ lớn mật đến đâu cũng chẳng dám trái lời.

Bình A Phi trầm ngâm hỏi :

-Tại sao hai trang pho Quyền Kinh lại ở nơi hấn ? Vì lẽ gì Tứ thúc bảo tiểu diệt nghi nhớ tướng mạo hấn ? Tại sao hấn sợ Miêu đại hiệp đến thế ?

Bình A Tứ không đáp. Da mặt lão co rúm lại càng khó coi, hai hàng nước mắt chạy quanh, lão ráng chịu cho khỏi trào ra.

Bình A Phi liền nói tiếp :

-Tứ thúc ! Tiểu diệt không hỏi nữa. Tứ thúc đã bảo tiểu diệt khôn lớn, học hành võ công sẽ kể rõ gốc ngọn cho tiểu diệt nghe. Vậy tiểu diệt hãy ráng công luyện võ đã.

Thế rồi hai chú cháu định cư ở Thương Gia Bảo. Bình A Tứ lấy phần tươi rau còn Bình A Phỉ làm việc vặt như thu lượm khí giới, quét tước luyện võ sảnh. Mã Hành Không ở lại Thương Gia Bảo để dưỡng thương. Những lúc nhàn rỗi lão cùng con gái, đồ đệ và Thương Bảo Chấn đàm luận quyền cước. Khi bọn họ học võ luyện quyền, Bình A Phỉ ngẫu nhiên liếc mắt nhìn qua nhưng tuyệt đối không lộ vẻ lưu tâm theo dõi.

Mọi người chỉ biết thằng nhỏ này gầy nhom, vàng bủng rất lớn mật nhưng không ngờ gã có võ công. Vì thế nên ngẫu nhiên gã có tới một chút dừng nói con người mấy chục năm kinh nghiệm giang hồ là Mã Hành Không, ngay cả chàng thiếu niên Thương Bảo Chấn thông minh lanh lợi cũng bao giờ hoài nghi gã lưu ý đến chỗ ảo diệu trong quyền pháp.

Bình A Phỉ cũng chẳng phải là hạng người học lén võ công. Trong lòng gã nghĩ gì, bọn Mã Hành Không càng chẳng bào giờ để ý đến.

Mỗi khi Bình A Phỉ nghe mọi người bàn tới những kỳ chiêu diệu thức, gã lại lẩm bẩm :

-Cái đó có chi là kỳ diệu ? Những chiêu số này chỉ đối phó được với kẻ tầm thường nhưng không đánh nổi anh hùng hảo hán.

Thực ra gã không phải họ Bình mà là họ Hồ. Tên gã là Hồ Phỉ, con trai của Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Dao.

Hồ Nhất Dao tức Liêu Đông Đại Hiệp đã từng đấu với Miêu Nhân Phụng suốt ba ngày ba đêm bất phân thắng bại.

Hồ Phỉ được phụ thân để lại cho một cuốn tuyệt học võ lâm về binh đao phổ. Đó là cuốn Hồ Gia Quyền Pháp và Hồ Gia Đao.

Bộ Quyền Kinh Đao Phổ mất hai trang thiếu hẳn công phu lại thiếu cả yếu quyết về quyền pháp và đao pháp cho nên gã có thông minh và cố gắng đến đâu cũng chẳng thể có căn bản được.

May gặp cơ duyên, hai trang sách đó Diêm Cơ đánh cắp nay lấy lại rồi nên gã thông suốt vấn đề, bước tiến về võ công cực kỳ mau lẹ.

Diêm Cơ nhờ hai trang Quyền Kinh này học thành mười mấy chiêu cổ quái đã có thể xưng hùng võ lâm. Bách Thắng Thần Quyền Mã lão tiêu đầu cũng bị bại về tay hắn. Hồ Phỉ có đủ toàn bộ từ đầu đến cuối thì bản lĩnh nhất định không phải tầm thường.

Dĩ nhiên Hồ Phỉ còn nhỏ tuổi quá, công lực rất nông cạn, nhiều chỗ tinh vi khó mà hiểu được. Nhưng gã có Quyền Kinh Đao Phổ trong tay thì luyện một ngày cũng bằng bọn Từ Tranh luyện cả tháng. Dĩ nhiên dù luyện đến mười năm cũng không học thành được những môn tuyệt nghệ như Hồ Gia Quyền và Hồ Gia Đao. Hàng ngày cứ nửa đêm, Hồ Phỉ lại lén lút ra khỏi trang viện đến nơi hoang dã luyện quyền đao. Gã dùng một cành cây đẽo thành đao để luyện tập. Mỗi lần gã

phóng đao đánh tới lại tưởng tượng đến cái đầu của kẻ thù giết cha để đâm chém. Tuy nhiên, gã chẳng hiểu cừu nhân là ai. Gã phải chờ Bình A Tứ sau này sẽ nói cho hết.

Gã nóng lòng muốn biết kẻ thù là ai, càng tha thiết rèn luyện võ công cho mau thành tựu, nhất là gã cần suy nghĩ thật sâu xa vì môn võ công thượng thừa phải luyện bằng óc nhiều hơn bằng tay chân.

Bảy tám tháng trôi qua, thương thế của Mã Hành Không đã hoàn toàn khỏi hẳn nhưng Thương Lão Thái và Thương Bảo Chấn nhiệt thành lưu khách. Mã Hành Không lại ngán nghề bảo tiêu nên thấy chủ nhân ân cần cũng chiều lòng ở lại.

Thương Bảo Chấn không bái lão làm thầy vì Thương Lão Thái bản tính cao ngạo. Mục cho là Bát Quái Đao của Thương Kiếm Minh đã thành môn tuyệt nghệ gia truyền hà tất phải đi qui đầu người ngoài phái để nhận làm sư phó. Mã Hành Không cảm kích mối ân tình về vụ nhà này đã tiêu ngân nên coi Thương Bảo Chấn chẳng khác gì đệ tử, biết được môn nào gã thích học liền truyền thụ ngay. Lão đem chỗ tinh yếu về quyền kỹ dạy cho kỳ hết. Cái ngoại hiệu Bách Thắng Thần Quyền của lão chẳng phải may mắn mà được. Quyền thuật của lão quả có chỗ độc đáo. Trong bảy tám tháng này, Thương Bảo Chấn được ích lợi rất nhiều.

Mã Hành Không đã nhận ra Thương Gia Bảo chẳng phải là nơi rông ẩn nấp có cao nhân mai phục nhưng hôm ấy Diêm Cơ sao lại lật đật bỏ đi thì lão nghĩ mãi cũng tìm ra được đáp án.

Một lần ngẫu nhiên lão hỏi tới chuyện này nhưng Thương Lão Thái chỉ mỉm cười và đánh trống lảng.

Mã Hành Không là con người tinh minh, biết chủ nhân không chịu tiết lộ. Từ đó lão tuyệt không nhắc tới nữa.

Trong Thương Gia Bảo giữa nghĩa thầy trò và tình chủ khách rất đậm đà hòa hợp nhưng ngờ đâu mối tình nhi nữ đã ngấm ngầm gây nên một trường phong ba dữ dội.

Mã Hành Không đã tuổi già, khí huyết y kém, đêm không ngủ say. Một hôm vào khoảng canh ba, bỗng nghe ngoài tường có tiếng rắc rắc, tựa hồ một người vô ý đập vào một cành cây khô gãy ra.

Mã lão tiêu đầu một đời giang hồ, thoáng nghe đã biết có người dạ hành đang ở bên ngoài. Nhưng chỉ một tiếng đó rồi sau chẳng thấy động tĩnh chi nữa. Lão cũng không hiểu người đó đi về mé đông hay mé tây hoặc đi ẩn nấp trên đầu tường dòm ngó.

Tuy lão là người khách trong Thương Gia Bảo nhưng chủ nhân đã có ơn huệ và ngày thường đối đãi với nhau tình ý rất thâm mật nên lão coi sự an nguy của Thương Gia Bảo còn quan trọng hơn sự an nguy của chính mình. Lão liền lên

lút ngời dậy, rút cây nhuyễn tiên dưới gối đầu quán vào lưng, sẽ sàng mở cửa phòng nhảy lên đầu giường. Bỗng thấy bóng đen thấp thoáng chạy về phía sau trang viện.

Mã Hành Không đã nhận ra khinh công người này rất cao minh, tự hỏi :

-Phải chăng Diêm Cơ chưa chịu cam tâm trở lại sinh sự ? Vụ này nơi ta gây nên thì ta tự thủ bằng quan thế nào được ?

Lão liền nhảy ra ngoài tường, tăng gia cước lực rượt theo rất gấp. Nhưng lão chạy được mấy chục trượng thì chẳng thấy tông tích bóng đen đâu nữa cả.

Lão động tâm lắm bầm :

-Hồng rồi ! Không chừng ta trúng kế " Diệu hổ ly sơn " của địch nhân.

Lão chú ý lắng nghe bốn bề vẫn yên lặng như tờ. Lão hơi yên dạ nhưng lại càng nghi hoặc, tự hỏi :

-Thân thủ người này không phải tầm thường. Đúng là một tay kinh địch nhưng tầm vóc nhỏ bé, khác hẳn với tên tướng cướp Diêm Cơ. Chẳng hiểu tay hảo thủ nào trên chốn giang hồ đã tới đây ?

Lão nắm cây nhuyễn tiên xoay chuyển hai lần rồi quay mình tiến về phía sau trang viện để quan sát xem có tìm được cứu cánh gì không.

Lão chuồn đi mười mấy trượng gần hết trang viện thì đột nhiên mé tây vắng vắng có tiếng kim đao.lão la thầm :

-Chết chưa ! Quả nhiên có người đến tập kích nhưng không hiểu họ đang động thủ với ai ?

Lão điếm chân xuống đất tung mình nhảy vọt tai.

Bách Thắng Thần Quyền tuy tuổi già mà thân thủ vẫn cực kỳ mau lẹ. Tay trái lão bám vào đầu twongf lộ ngược người đi rồi nhẹ nhàng hạ xuống bên trong, lần về phía phát ra thanh âm. Lão nghe rõ tiếng động từ rong căn nhà gạch ở hậu viện phát ra.

Lão rất lấy làm kỳ là hai người lẳng lặng chiến đấu, đã không một tiếng quát tháo lại cũng không thấy triếng sát thép đụng nhau. Lão cho là trong vụ này có điều ngoắt ngoéo nên không xông vào ngay, ghé mắt nhìn qua khe cửa sổ, xuýt nữa phải phì cười.

Căn phòng này trống rỗng. Trên bàn đặt một ngọn đèn nhỏ như hạt đậu. Hai người đó, một người là Thương Bảo Chấn, người nữa là Thương Lão Thái. Té ra hai mẹ con bà đang rèn luyện đao pháp.

Mã Hành Không coi một lúc, bất giác hít một hơi khí lạnh vì thấy Thương Lão Thái ra tay tàn độc, đao pháp tinh diệu chứ không phải một cụ già lụ khụ như lúc ban ngày. Còn Thương Bảo Chấn sử những đường Bát Quái ào ạt như gió cuốn mây bay.

Té ra ngày thường chẳng những Thương Lão Thái là người kín đáo mà Thương Bảo Chấn cũng cố ý dấu diếm võ công.

Bình nhật, lão truyền thụ quyền cước cùng đao pháp cho Thương Bảo Chấn, gã tỏ ra rất tâm thường. Không ngờ võ nghệ của gã thiếu niên này thật sự đã vào tay khá.

Mã Hành Không lén coi hồi lâu, nhớ lại chuyện năm chục năm trước. Lão cùng phụ thân Thương Bảo Chấn là Thương Kiếm Minh động thủ trên đường Cam Lương đã bị đối phương chém một đao, đánh một chưởng phải dưỡng thương ba năm mới bình phục. Lão tự biết bản lĩnh mình còn kém đối phương xa. Mối thù đó khó lòng trả được. Từ ngày ấy lão không có lần nào trở lại đường Cam Lương. Hiện nay, Thương Kiếm Minh đã chết rồi, Thương Lão Thái lại có ơn với lão nên mới hiềm nhỏ ngày trước lão cũng không để tâm. Đè đầu đêm nay lại thấy vợ góa con cô của cừu nhân đang đối chiêu về Bát Quái Đao.

Mã Hành Không trong lòng hồi hộp nghĩ thầm :

-Võ công của Thương Lão Thái thật chẳng kém ta mà sao mù không lộ ra chút vết tích gì ? Mụ lưu cha con ta ở lại trang viện có biệt tình nào chẳng ?

Lão là người thâm mưu viễn lược, ngẫm nghĩ chỉ một lúc lại ghé mắt dòm vào thấy hai mẹ con đã biến đổi đao pháp, chạy khắp gian nhà, vừa vung đao vừa phóng chưởng, càng đánh càng lẹ. Hai người đánh đến chiêu sáu tư rồi nhảy lùi lại. Cả hai mẹ con cũng theo đúng quy củ giơ đao lên biểu lộ kính lễ xong mới hạ xuống.

Thương Lão Thái vẫn thản nhiên. Dưới ánh đèn xanh, mặt mù thoáng hiện màu lục. Còn Thương Bảo Chấn mặt đỏ bừng bừng hơi thở hồng hộc.

Thương Lão Thái bỗng sa sầm nét mặt hỏi :

-Đường hô hấp của người vẫn khó giữ cho điều hòa thế là tiến bộ chậm lắm. Biết năm nào tháng nào mới trả được mối đại thù cho gia gia ?

Mã Hành Không nghe nói, trong lòng run sợ.

Lại thấy Thương Bảo Chấn cúi đầu ra chiều kính hãi.

Thương Lão Thái nói tiếp :

-Tuy người chưa thấy võ công của Miêu Nhân Phượng nhưng đã nhìn rõ thần lực của hắn với cỗ xe ngựa. Còn Hồ Nhất Đao võ công cũng chẳng kém gì Miêu Nhân Phượng. Bản lĩnh của Miêu, Hồ nhị tặc như vậy mà bây giờ người còn kém xa quá. Mỗi bữa người phải khổ công rèn luyện võ thuật tiến được một phần, mặt khác nhị tặc già yếu đi một phần. Rồi cũng có ngày phân thân nhị tặc thành muôn đoạn dưới lưỡi Bát Quái Đao.

Mã Hành Không nghĩ thầm :

-Hai mẹ con nhà này đóng cửa luyện võ chưa biết chuyện Hồ Nhất Đao đã chết trước đây mười mấy năm rồi.

Lại nghe Thương Lão Thái thở dài nói :

-Hỡi ơi ! Mấy bữa nay ta thấy người điên đảo thần hồn vì con nha đầu nhà họ Mã đến nổi luyện võ không hăng say nữa.

Mã Hành Không kinh hãi tự hỏi :

-Chẳng lẽ Xuân Nhi đã có chuyện cầu thả với gã này ?

Lại thấy Thương Bảo Chấn mặt đỏ bừng, cất tiếng đáp :

-Má má ! Hài nhi thấy Mã cô nương vẫn giữ mực thước. Hài nhi cũng chưa nói với cô được mấy câu.

Thương Lão Thái hừ một tiếng rồi hỏi :

-Người uống sữa của ai mà lên ? Tâm lý người thế nào chẳng lẽ ta lại không rõ ?

Rồi mụ nói tiếp :

-Người vừa lòng Mã cô nương kể ra cũng không lầm. Nhân phẩm và võ nghệ của thị rất hợp ý ta.

Thương Bảo Chấn cao hứng cất tiếng gọi :

-Má má !

Thương Lão Thái xua tay trầm giọng nói :

-Người có biết gia gia thị là ai không ?

Thương Bảo Chấn ngạc nhiên hỏi lại :

-Chẳng lẽ lại không phải là Mã lão sư ?

Thương Lão Thái đáp :

-Đã đành là thế nhưng có biết Mã lão tiêu đầu có chuyện gì với nhà ta không ?

oOo